

Huwelijkswijding

Voor de huwelijkswijding in de Christengemeenschap is het geen vereiste dat je lid bent. In een aantal gesprekken met de priester vooraf wordt de bedoeling van dit sacrament duidelijk gemaakt. Na een scheiding is hertrouwen in de kerk bespreekbaar. Het verbreken van een huwelijk wordt niet per definitie gezien als een belemmering om in de kerk te trouwen. Want het is niet ondenkbaar dat wat met goede voornemens begonnen is uiteindelijk een fiasco blijkt te zijn, een hinderpaal voor wederzijdse persoonlijke ontwikkeling. Een huwelijkswijding tussen partners van hetzelfde geslacht behoort niet tot de mogelijkheden. Dit hangt samen met de achtergrondgedachten van het huwelijk en de liturgie die uitsluitend gericht is op de man en de vrouw. Wel worden af en toe, op vraag van leden die een dergelijk verbinding aangaan, liturgische vieringen gehouden die als 'zegen' voor de verbinding ervaren worden. Een vaste vorm hiervoor bestaat niet; elk individueel geval wordt op de bij de situatie passende wijze vormgegeven.

In een huwelijk verbinden zich twee mensen met elkaar. Hierbij brengt de man zijn specifieke eigenschappen mee en de vrouw de hare. Het is een oefenterrein van geven en ontvangen. Man en vrouw groeien naar elkaar toe. In het ideale geval spreekt men dan over de ander als 'mijn wederhelft'. Zonder de ander voelt men zich maar half. De ander complementeert en vult aan wat gemist wordt. Samen zijn ze een geheel, meer dan de som der delen. Je zou kunnen zeggen dat een ieder in een dergelijke levensgemeenschap met de ander meer mens wordt, een heel mens die de toekomst in zich draagt. Dit wil zeggen: niet alleen in de zin van het leven doordragen in je kinderen, maar het huwelijk kan ook beschouwd worden als een oefenterrein om, bijbels gezegd, 'het Koninkrijk Gods' te realiseren, waar de mensen in vrede en liefde met elkaar leven.

In het sacrament van het huwelijk is er eigenlijk sprake van een drievoudig ja: *ja* tegenover elkaar, *ja* tegenover de gemeenschap die getuige is van het huwelijk en *ja* tegenover de goddelijke wereld.

Wat gebeurt er...

In de cultusruimte staat voor de traptreden naar het altaar een tafeltje met een rood kleed. Daarop een beeltenis van de herrezen Christus. Verder nog twee houten stokjes met een rood koord. Er staan stoelen klaar voor het echtpaar en voor de twee getuigen. Zij worden binnengeleid als de gemeente, familie en vrienden aanwezig zijn. Zoals bij de meeste sacramenten is ook hier de gemeente een belangrijke getuige.

De priester komt binnen en gaat achter het tafeltje staan. Hij draagt een rode talaar met daarover een lila koorhemd met de rode stola en de baret. Bij het begin van de huwelijkswijding wordt de baret overhandigd aan de ministrant, die gekleed is in rood gewaad met wit koorhemd. Dan zegt de priester in enige korte zinnen dat hij in naam van Christus hier voor het bruidspaar, de getuigen en de gemeente staat. De namen van het bruidspaar en de getuigen volgen, en ook de aanwezigen worden genoemd als getuige van deze heilige echtverbintenis.

Het bruidspaar en de getuigen gaan staan en de vraag naar het ja - woord volgt onmiddellijk: hebben man en vrouw in hun diepste innerlijk besloten de levensgemeenschap met de ander op zich te nemen? Na het beantwoorden wordt het woord gericht tot de getuigen. Zij hebben gezien en gehoord dat de man en de vrouw in hun verschillende gerichtheid van ziel en geest zich tot een levensgemeenschap verbonden hebben. Hun wordt opgedragen dit moment nooit te vergeten en wanneer nodig het bruidspaar bijstand te verlenen. Hierna gaan alle vier weer zitten.

Dan volgt de wisseling van de ringen. Ieder heeft tot nu toe de ring, waarin de eigen naam gegraveerd is, bij zich gedragen. Deze worden overhandigd aan de priester, die ze op het tafeltje voor de beeltenis van Christus neerlegt. De priester schuift hun de ringen aan de vinger met begeleidende woorden. Zij symboliseren de verbintenis van de harten en de heelijkheid van wat gescheiden is geweest. Als eenvoudig en veelzeggend beeld voor de weg naar deze heelijkheid worden de twee houten stokjes samengebonden tot een kruis en deze worden het bruidspaar voorgehouden.

Nogmaals wordt het woord gericht tot ieder afzonderlijk: dat bij de man in zijn mannelijke gerichtheid, bij de vrouw in haar vrouwelijke hoedanigheid, het licht van de Opgestane moge schijnen. Er wordt gewezen op de beeltenis van Christus. Tijdens de toespraak, die hierop volgt, draagt de priester de baret. Het laatste deel wordt weer uitgesproken zonder baret. Tot slot wordt in woord en gebaar de zegen gegeven. De priester en ministrant verlaten als eersten de ruimte. Bruidspaar en getuigen volgen.